

Arrest

nr. 202 678 van 19 april 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2017 wordt de verzoekster op de luchthaven van Zaventem aangetroffen zonder geldige binnenkomstdocumenten.

Nog op diezelfde dag beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tevens op 25 juli 2017 beslist de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 25 juli 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten: Naam : H. voornaam : F. E. geboortedatum : (...) nationaliteit : Djibouti (Rep.) In voorkomend geval, ALIAS: A. I. B., geboren op (...), Somalische nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte (PV nr. HV.55.RB.055511/2017 van de LPA Zaventem). Ze legt een ongeldig Zweeds identiteitsdocument voor aan de politie. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ze heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(…)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig een synthesememorie neergelegd.

Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt in de synthesememorie als volgt toegelicht:

"Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van de zorgvuldigheidsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel Schending van artikel 3 EVRM

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien 1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij meent dat het erg onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Meer nog. Het inreisverbod werd aan verzoekende partij afgegeven op het moment dat zij België binnenkwam. Er zijn geen eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven aan verzoekende partij welke zij niet zou hebben opgevolgd.

Verzoekende partij is een asielzoeker en heeft alhier - in het gesloten centrum - asiel aangevraagd. Zij werd op 9 augustus 2017 gehoord door het CGVS. Haar asielaanvraag is aldus nog steeds hangende.

Verwerende partij heeft - zonder zoekende partij ook maar te horen - zondermeer een inreisverbod opgelegd. Dit is bijzonder onredelijk en toont aan dat verwerende partij de specifieke omstandigheden van het dossier niet heeft onderzocht.

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekende partij zich niet bij de Belgische autoriteiten heeft aangemeld om haar aanwezigheid te melden. Welnu, zij heeft hier zelfs niet de kans toe gekregen. Zij werd onmiddellijk bij binnenkomst opgepakt, in het gesloten centrum gestoken en er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod afgegeven.

Had verwerende partij verzoekende partij gehoord, dan had zij kunnen uitleggen dat zij een asielzoeker is, zij gevlucht is uit vrees voor haar leven en in België internationale bescherming zoekt.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. In plaats van de uitkomst van het asioldossier af te wachten en de verzoekende partij dan te horen om te zien of een inreisverbod noodzakelijk was, besloot de verwerende partij onmiddellijk om het paard achter de wagen te spannen.

Door louter te vermelden dat voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, zonder effectief rekening te houden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van (de duur van) het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

II.1.4 Tenslotte stelt verwerende partij dat er een PV zou zijn opgemaakt voor valsheid in geschrifte.

Verzoekende partij vraagt zich af of het bewuste PV ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit niet het geval is. Zij stelt enkel dat het "PV" bestaat. Daarmee moet de verzoekende partij het doen. Dit is niet ernstig.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te PV heeft. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, wat de verwerende partij lijkt aan te geven, dan stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

Men moet immers ernstig blijven: er is geen gerechtelijke veroordeling, doch verwerende partij trekt zich niets aan van het strafrechtelijk vermoeden van "onschuld". Het minimum minimorum dat men dan toch wel mag verwachten is dat het bewuste PV wordt bijgebracht? Ook hier meent de verwerende partij dat zij hiertoe niet verplicht is.

Aldus berusten de feiten die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt ("openbare orde", "valsheid in geschrifte", ...) op drijfzand. De verwerende partij meent duidelijk dat haar wil wet is en dat zij naar eigen goeddunken inreisverboden van drie jaar kan opleggen en iedereen haar motivering maar voor waar moet aannemen zonder het minste bewijs bij te brengen. Dit kan alleen maar in het vreemdelingenrecht! In geen enkele andere rechtstak is een dergelijke handelswijze denkbaar.

Verzoekende partij merkt nogmaals op dat zij nooit vervolgd of veroordeeld is geweest voor enig crimineel feit. Verzoekende partij heeft er dan ook het volste vertrouwen in dat de Raad een dergelijke handelswijze niet zal "laten passeren" en de bestreden beslissing aldus vernietigt.

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Artikel 11 - Inreisverbod (...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...). De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Het middel is ernstig en gegrond.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Zoals de verzoekster terecht stelt, houdt artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de verplichting in om bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Het wordt door de verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat deze verplichting, die een explicitering inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, op het bestuur rust telkens wanneer zij een vreemdeling een inreisverbod oplegt. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Deze bepaling

van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat in dit geval een inreisverbod van 'maximum' drie jaar kan worden opgelegd. In samenlezing met het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet betekent dit dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod op te leggen, variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De gemachtigde geeft de volgende feitelijke redenen op om de verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen:

"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte (PV nr. HV.55.RB.055511/2017 van de LPA Zaventem). Ze legt een ongeldig Zweeds identiteitsdocument voor aan de politie. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ze heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De verzoekster betoogt onder meer dat zij onmiddellijk bij haar aankomst in België werd opgesloten en dat haar ook meteen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van drie jaar werd betekend. Zij stelt dat zij niet eens de kans heeft gekregen om haar aanwezigheid in België te melden. De verzoekster benadrukt verder dat zij in het gesloten centrum een asielaanvraag heeft ingediend en dat zij naar België is gekomen om er de internationale bescherming te vragen. De verzoekster meent dat de gemachtigde al te voortvarend is geweest bij de afgifte van het bestreden inreisverbod en dat dit inreisverbod ook werd opgelegd zonder dat effectief rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekster reeds vanaf het moment van haar binnenkomst in België van haar vrijheid werd beroofd, waarna haar ook diezelfde namiddag nog een verwijderingsbeslissing (bijlage 13septies) en het bestreden inreisverbod van drie jaar werden afgegeven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster door de politiediensten op de luchthaven van Zaventem werd staande gehouden omdat zij hadden vastgesteld dat de verzoekster een Zweeds reisdocument voorlegde waarvan zij echter niet de titularis is. Dit gebeurde op 25 juli 2017 omstreeks 14u (zie document "59822763.TXT"). Diezelfde namiddag nog, om 15u49, besliste de gemachtigde om de verzoekster op te sluiten en haar een inreisverbod op te leggen. Op diezelfde dag, om 17u05, werd de bestreden beslissing reeds aan de verzoekster ter kennis gebracht, tezamen met een beslissing tot vrijheidsberoving die is geïncorporeerd in de bijlage 13septies van 25 juli 2017. De verzoekster weigerde deze beslissingen te ondertekenen. Zoals de verzoekster terecht stelt, is het niet redelijk van de gemachtigde om de verzoekster in dergelijke omstandigheden te verwijten dat zij zich niet bij de Belgische autoriteiten heeft aangemeld om haar aanwezigheid te melden. Bovendien is het om diezelfde redenen onredelijk om te stellen dat de verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zoals de verzoekster betoogt, is zij immers meteen bij haar binnenkomst in België van haar vrijheid beroofd.

Bovendien blijkt uit het reeds eerder genoemde document "59822763.TXT" dat de verzoekster ten overstaan van de politie had verklaard dat zij op de vlucht is voor de Somalische autoriteiten. Bijgevolg had de gemachtigde, op het moment van de bestreden beslissing, wel degelijk kennis (kunnen en moeten) hebben van het feit dat de verzoekster vluchtmotieven inriep bij haar poging om België binnen te komen via de luchthaven van Zaventem. Uit niets blijkt echter dat met dit gegeven rekening werd gehouden bij het bepalen van de duurtijd van het bestreden inreisverbod.

Aangezien de gemachtigde in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod heeft opgelegd met de maximumduur van drie jaar, zonder dat rekening werd gehouden met de boven genoemde specifieke omstandigheden van verzoeksters geval, stelt de Raad

een schending vast van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, samen met een schending van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Hoewel de verweerder terecht aangeeft dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat er op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van drie jaar werd afgeleverd en waar hij er op wijst dat de verzoekster op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte waardoor zij geacht kan worden de openbare orde te schaden, merkt de Raad op dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet inhoudt dat niet enkel met de belangen van de staat (immigratiecontrole, handhaving van de openbare orde), maar ook met de specifieke belangen van de betrokken vreemdeling rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De verweerder kan ook niet ernstig betwisten dat de verzoekster geen belang meer zou hebben bij haar grief dat zij naar België kwam om er een asielaanvraag in te dienen om de reden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze aanvraag op 14 augustus 2017 heeft verworpen. Uit het bepaalde in artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet volgt immers dat reeds bij de afgifte van het inreisverbod en meer bepaald bij de keuze van de duurtijd ervan, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Aldus kan wel degelijk rekening gehouden worden met de motieven waarom de verzoekster naar België kwam en kunnen deze motieven ook mogelijkerwijze de vaststelling temperen dat de verzoekster niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Het is echter aan het bestuur om hierover te oordelen. *In casu* blijkt echter niet uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde met de specifieke beweegredenen van de verzoekster rekening heeft gehouden bij zijn beslissing om haar een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar op te leggen. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde *in casu* op grond van een onvolledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval heeft beslist.

Het enig middel is, in de aangeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt op zich reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige grieven is niet nuttig (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE